

Kees Twilt, vrijwilliger bij Stichting Hoormij/NVVS:

‘Slechthorend zijn, is soms bijzonder vermoeiend’

‘Voor geschiedschrijving over ouder- en jongerenverenigingen, specifiek over SH, moet je bij Kees Twilt zijn’, kregen we uit betrouwbare bron ingefluisterd. Vandaar dat we afreisden naar Den Haag, waar de nu 70-jarige vrijgezel woont. Hij vertelt honderduit over zijn slechthorendheid en de problemen die hij in zijn leven tegenkwam.

Kees is vrijwilliger bij Stichting Hoormij/NVVS. Zelf ben ik slechthorend, al vanaf mijn geboorte. Dit heeft me er niet van weerhouden om te studeren. Na de Mulo en de Havo, heb ik de Bibliotheekacademie gevolgd. Daarna heb ik zo’n twintig jaar bij de Universiteit van Amsterdam gewerkt. Het was niet altijd even gemakkelijk, want als iemand met een auditieve beperking loop je toch geregeld tegen bepaalde problemen aan, maar ik heb me altijd heel goed kunnen redden.”

Maar wat bedoelt Kees met ‘bepaalde problemen’? Welke negatieve ervaringen hebben te maken met zijn slechthorendheid? “Op school was ik bijvoorbeeld vaak ‘veroordeeld’ tot het overschrijven van de aantekeningen van anderen. Er werd niet echt rekening gehouden met het feit dat ik minder goed hoorde. Gelukkig had ik hulp van een medeklasgenoot, maar ik wist natuurlijk niet of hij wel goed had opgelet en wat hij had weggelaten. Daarnaast waren ook mijn sociale contacten minimaal. Met mijn auditieve beperking was contact leggen toch wat moeilijker.”

‘Ik had opnieuw de hulp van een klasgenoot nodig.’

Het was volgens Kees best bijzonder dat hij naar de Mulo ging. Zeker als slechthorende. “Ik was toen al een jaar of vijftien. Mijn tweelingbroer, die niet slechthorend is, zat op de lts en ik werd getest voor het praktijkonderwijs. Daar wilde ik echter niet naar toe! Na de Mulo ben ik naar de Havo gegaan, waar ik tegen dezelfde problemen aanliep. Ik had opnieuw de hulp van een klasgenoot nodig. Maar deze gast lag soms te slapen in de bank. Het heeft me dus bloed, zweet en tranen gekost. Slechthorend zijn, is soms bijzonder vermoeiend.”

Leuk om te bewaren

Bij Hoormij/NVVS houdt Kees zich onder meer bezig met het 'saneren' van het archief. "De toenmalige directeur kwam op een gegeven moment naar me toe, met de vraag of ik deze klus wilde klaren. 'Wat moeten we ermee?', was de letterlijke opmerking. Er was een enorm archief, maar het was nauwelijks geordend en nooit fatsoenlijk bijgehouden. Ik heb geen specifieke achtergrond als archiefmedewerker, maar heb er wel meer lijn ingebracht. Vaak met in mijn achterhoofd: 'Oh, dat is leuk om te bewaren'."

Met tussenpozen werkten de FOSS, de Slechthorende Jongeren Organisatie (SHJO) en de NVVS geregeld samen. "Toen de FOSS werd opgericht, was ik voorzitter van de SHJO, nu beter bekend als SH Jong. We hadden een beroepskracht in dienst en een eigen kantoortje in Utrecht. Rond de jaren negentig kreeg de FOSS met Arend Verschoor haar eerste beleidsmedewerker en die zocht een werkplek. Zo zijn we met elkaar in contact gekomen en heeft de FOSS een paar jaar bij ons een plek gehuurd. We hoorden formeel niet bij elkaar, maar waren wel een soort collega's".

Zelfacceptatie

"Het is belangrijk dat iemand zelf ook zijn eigen beperking accepteert" zegt Kees, als hem wordt gevraagd of er door de jaren heen anders met slechthorenden is omgegaan. "Hoe ziet iemand zichzelf? Als slechthorende of als mens met een verminderd gehoor? Die zelfacceptatie is vaak moeilijk. Maar er zijn organisaties, zoals Stichting Hoormij en SH Jong, die daarbij helpen. Lotgenotencontact is heel belangrijk. Hierdoor hebben de mensen niet het idee van 'ik ben de enige'."

Kees Twilt en zijn tweelingbroer.

'Ons doel is natuurlijk gewoon mee doen in de maatschappij'

Technisch gezien is er natuurlijk heel veel verbeterd. Qua gehoorapparaten bijvoorbeeld, maar ook als het gaat om ondertiteling en gebarentaal op tv. Kees: "Je moet er wel rekening mee houden dat het maar hulpmiddelen zijn. Geen correctiemiddel en niet het antwoord op de beperking. Ons doel is natuurlijk gewoon meedoen in de maatschappij. Erbij horen! Daar moeten we met z'n allen aan blijven werken. Ik wilde eigenlijk heel graag onderwijzer worden, maar toentertijd kon dit niet met mijn auditieve beperking. Heel erg jammer, maar bibliothecaris was een heel aardig alternatief".

Ervaring

Op zijn 54ste kwam Kees, vanwege een reorganisatie, zonder werk te zitten. En het was vervolgens heel moeilijk om een nieuwe baan te vinden, ondanks dat hij leidinggevende kwaliteiten had en jarenlange ervaring als bibliothecaris in onder meer Den Haag, Amsterdam en Utrecht. "Ik was al wat ouder en ook nog eens slechthorend. Tja, dan ben je voor veel bedrijven niet de meest ideale match", klinkt het berustend. "En ik heb het niet echt als een probleem ervaren. Kon ik eindelijk de dingen gaan doen, die ik leuk vond. Vrijwilligerswerk voor de NVVS bijvoorbeeld."

Kees was onder meer betrokken bij de organisatie van bijeenkomsten en congressen. Hierbij had hij ook geregeld contact met de bestuursleden van de FOSS. "Ik heb toen ook zo'n beetje van dichtbij de interne verschuiving meegemaakt van alleen aandacht voor slechthorende kinderen, naar de combinatie met (ouders van) kinderen met een taalontwikkelingsstoornis. Hoewel het twee verschillende beperkingen zijn, die ook een aparte ondersteuning vragen, vond ik het wel een interessante ontwikkeling. Het bestaansrecht van de FOSS, ook na vijftig jaar, is hiermee zeer gerechtvaardigd".